

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: P. K., s. r. o., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Jana Masaryka 632, proti žalovanému: Český báňský úřad, Praha 1, Kozí 748/4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2006, čj. 5 Ca 290/2005 – 34,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2005, čj. 3453/III/138. Tímto (posledně uvedeným správním) rozhodnutím bylo na základě odvolání Mgr. V. H. vysloveno, že Český báňský úřad předává věc Obvodnímu báňskému úřadu v Trutnově k zahájení obnovy řízení podle ustanovení § 63 odst. 1 správního řádu (v tomto případě zákona č. 71/1967 Sb.), z důvodů uvedených v ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu.

Jak vyplývá z odůvodnění usnesení městského soudu, tento soud vyšel ze závěru, že napadené správní rozhodnutí není rozhodnutím o povolení nebo o nařízení obnovy.

Obvodnímu báňskému úřadu v Trutnově byla věc toliko předána k zahájení obnovy řízení. Nejde tedy o rozhodnutí, kterým by byly založeny, změněny, zrušeny či závazně určeny práva nebo povinnosti žalobce (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména poukazuje na to, že se jednalo o rozhodnutí podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“) a dovozuje, že toto rozhodnutí má nepochybně dopad na právem chráněné sféry zájmů stěžovatele. Žalovaný dospěl totiž k závěru, že tvrzení obsažená v podání Mgr. H. zakládají důvod pro obligatorní povolení obnovy řízení na návrh účastníka řízení ve smyslu § 62 odst. 1 správního řádu. Nejedná se ani o případ kompetenční výluky podle § 70 písm. c) s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu polemizuje s výkladem § 65 odst. 1 s. ř. s. stěžovatele. Dovojuje, že se v každém případě jednalo o výluky dle § 62 odst. 1 písm. a) či c) s. ř. s. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných kasačních důvodů. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Již rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, čj. 2 As 75/2006 - 48 byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2006, čj. 7 Ca 77/2006 – 28. I v této věci se jednalo o právně shodnou problematiku. Soud v tomto rozsudku po podrobném právním rozboru dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného o předání věci Obvodnímu báňskému úřadu v Trutnově není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tímto správním aktem nemohlo dojít k zásahu do práv stěžovatele a městský soud právem podle § 46 odst. 1 písm. d) žalobu odmítl. Jediným rozdílem oproti této věci je, že napadené správní rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 75/2006 bylo vydáno již za účinnosti zákona č. 500/2004 Sb. (nového správního řádu), kdežto rozhodnutí v této (nyní rozhodované) věci bylo vydáno ještě za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb. (předchozího správního řádu). Se zřetelem na shodnou základní konstrukci obnovy řízení, jak na to bylo rovněž poukázáno v citovaném rozsudku ze dne 20. 12. 2006, ani tato skutečnost nemůže vést k odlišnému posouzení těchto věcí.

Protože navíc v obou případech jde o shodné účastníky řízení před soudem, je možno na toto rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 75/2006 co do podrobností zdůvodnění právní úvahy v plném rozsahu odkázat (tento rozsudek je též publikován pod www.nssoud.cz).

Protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto přednostně, nebylo zapotřebí samostatně rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu